

gør sig gældende“. Denne Betragtning viser, at man i Statsregnskabskommissionen har været inde paa disse Tanker og har ment, at det, man skulde lægge til Grund, var Anskaffelsesværdien. Og her vil jeg gerne spørge den højtærede Finansminister, om man f. Eks. har praktiseret dette overfor de mange Sygehuse og Biblioteker, overfor Christiansborg og overfor de mange Kaserner, som indgaar paa Militæretatens Budget.

Dernæst gjorde den højtærede Finansminister en Bemærkning med Hensyn til Arveafgiften. Jeg er enig med den ærede Finansminister i, at denne rettelig bør placeres, hvor den nu er placeret; men naar Finansministeren til Begrundelse af, at man ikke ogsaa dér opfører Formueskatten, sagde, at der var den væsentlige Forskel, at Arveafgiften var en reel Formueafgift, hvorved jeg maa antage, der skal forstaaes, at det er Formuekapitalen, den gaar af, medens Formueskatten kun er en ekstra Skat paa Formueindtægten, forekommer det mig, at dette sidste, at Formueskatten er en ekstra Skat paa Formueindtægten, ikke lader sig helt forsvare. Man har vist adskillige Eksempler her i Landet paa, at Folk maa betale endogsaa meget betydelig Formueskat af Formueobjekter, som absolut ingen Indtægt giver, og derfor er denne Bemærkning ikke rigtig.

Dernæst gjorde den højtærede Finansminister nogle Bemærkninger til det, jeg havde sagt om Overtrækket fra Statens Side paa dens Konto i Nationalbanken, og sagde derom, at dette Spørgsmaal havde aldrig været behandlet i Statsregnskabskommissionen. Jeg erkender, at jeg her har gjort mig skyldig i en Misforstaaelse, som efter Valutaraadets sidste Møde formentlig vil være den højtærede Finansminister fuldstændig forklarlig, idet jeg fejlagtig har opfattet det saaledes, at det Ønske, man havde, om, at man under den forrige Regering skulde have behandlet dette Forslag i Statsregnskabskommissionen, var blevet opfyldt. Det er det altsaa ikke. Men den højtærede Finansminister gjorde sig paa sin Side skyldig i en Misforstaaelse, idet han troede, at jeg vilde have nogen Glæde af, at det skulde lægge Finansministeren Vanskeligheder i Vejen. Nej, saa uvenskabelig er jeg slet ikke. Naar jeg har talt om dette Spørgsmaal, er det, fordi det har en reel, en meget betydelig Interesse at faa klaret dette Spørgsmaal. Det har bl. a. den Interesse, at der paa Finanslovsforslaget findes opført en Indtægt paa 2,5 Mill. Kr. som Rente

af Kassebeholdningen, og alle Mennesker ved jo, at en saadan Renteindtægt kan man aldeles ikke paaregne. Det fremgaar for det første af det, den højtærede Finansminister har sagt, at han venter ikke at have den Kassebeholdning, som er opført paa Forslaget, men at den maa reguleres efter det Resultat, som fremkommer under Behandlingen; men det fremgaar ogsaa meget klart af det senest afslagne Regnskab, hvor hele Renteindtægten kun er en 2—3 Hundrede Tusinde Kroner.

I øvrigt har hele dette Spørgsmaal om Overtrækket, som er den anden Side af dette, at Staten har en for ringe Kassebeholdning, sin store Interesse, og det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har gennem en lang Aarrække viet det en meget indgaaende Interesse. Spørgsmaalet om Overtræk er gammelt. Allerede ved Systemskiftet i 1901 talte Hage om det Overtræk, som havde fundet Sted i Nationalbanken, og den Gang var man naturligvis meget betænkelig ved det, fordi det var de andre, der gjorde sig skyldige i det. Det er i det hele taget meget morsomt at se, hvorledes Situationen forandrer sig, om det er „de andre“, man betragter, eller det er sine egne forudgaaende Gerninger, man betragter. Jeg fandt, da jeg forleden dvælede ved disse Forhandlinger, en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, hvor han roste den første Finanslov, der blev forelagt efter Systemskiftet, som netop en sanddruere og oprigtigere Finanslov end den, man tidligere havde haft. Det er virkelig fornøjeligt en Gang imellem at rode i den historiske Køkkenmødding, som det med et saare betegnende Udtryk er blevet kaldt fra denne Talerstol.

Et Udtryk for den varme Interesse, det ærede Meelem Hr. N. Neergaard altid har næret for disse Spørgsmaal, er det, at han i 1912 fik gennemført en Lov om Henlæggelser til Reservefond og til Kassebeholdning med den udtrykkelige Bestemmelse i Loven, at der skulde være en Del af Kassebeholdningen, som der kun maatte disponeres over efter udtrykkelig Bevilling. Denne Lov havde den kranke Skæbne, at den vistnok aldrig kom i Virksomhed, idet den blev ophævet af Loven af 2. August 1914, for saa vidt angik Bestemmelsen om Reservefonden. Der bestemtes i denne Lov af 1914, at Reservefonden kunde nu gaa ind i Kassebeholdningen. I øvrigt indeholder denne Lov af 1914 den bemærkelsesværdige Bestemmelse, at den kan ophæves ved en kongelig Anordning. Jeg